

Zuzana Martínková se ve své diplomové práci rozhodla zpracovat velice obtížné téma. Reflexe a reinterpretace, možná i rehabilitace tvorby blízkého člověka – v tomto případě dokonce rodinného příslušníka, skýtá různá nebezpečí. Jedním z nich je nemožnost odstupu a přílišné „citové angažmá“, které autorovi nedovolí správně vyhodnotit očekávané působení na diváka. Toto nebezpečí může být o to větší, že zmíněný člověk již není naživu. Myslím, že se Zuzaně podařilo potenciální handicap alespoň částečně využít pro svou věc.

Zuzana totiž příslušníka vlastní rodiny představuje jako jedince patřícího do jiného kulturního rámce. V tomto případě jako japonského umělce. Travestie a rekontextualizace je zde podle mého názoru přínosná právě pro to, že se odehrává uvnitř vlastní rodiny. Lehkost, s jakou je Zuzana schopna tuto operaci provést je pro mě jejím hlavním přínosem. Jde tu tak trochu o žánr „if“ fiction; o projekci do minulosti, a ne scénář o tom, jaké to bude v budoucnosti. To se zdá příznačné pro naši dobu, kdy si nejsme často ani schopni budoucnost představit. Prostor pro představivost se tím spíš nabízí v minulosti. Zuzana se snaží poukázat na kvality tvorby svého dědečka prostřednictvím hodnot, které nám nejsou v tomto kulturním prostoru vlastní - kontemplaci, repetici, prázdnotu a pokoru. Nabízí alternativní hodnocení kvality jeho díla a jeho přínosu – poukazuje tím jak na alternativní verze dějin, tak na alternativní žebříčky hodnocení umělecké tvorby. Tohle všechno možná Zuzaně umožňuje nebrat – dle jejich slov „umění tak vážně“. Právě uvolněnost je hodnota, oceňovaná více než v evropské filozofii ve filozofii asijské. Nejsem si jist, zda Zuzana tyto významy do své práce vkládala, a zda jsme my schopni je adekvátně ohodnotit – tuto nejistotu беру jako plus, nehledě na některé možné formální rezervy diplomové práce Zuzany Martínkové, doporučuji tuto diplomovou práci komisi k přijetí a navrhuji známku B.